

עוד חזר הזמוזם

(זמוזם הדבורה 2008)

אגדה לילדיים

מוקדש באהבה למושחתת הדבורים של דיירי גבעות האיזמרגד.
דבורה צוף, סמתה הכוורת 3

הדמות והמקומות שבסיפורו פרי הדמיון הם וכל המוצא באגדה זו פרטיהם או רמזים לתרחש במקומותינו, עשוה זאת על אחריותו בלבד.

כל הזכויות שמורות להוצאה לאורת הדבש בע"מ

מבוא

זהו סיפורן של גבעות האיזמרגד. זהו גם סיפורה של דברת הדבש תכלהת הכלבנית. זקני הגבעות עוד זכרם את סיפורה של דברת הדבש הוזובה בראשית ימי הגבעות. הם זכרם הארץ אספה את חבורותיה הדבוריים, ועימם את כל דיירי הגבעות, ויחדיו גרשו את דוב הצפון הלבן. אותו דוב שנשלח על ידי הארץ אשר הזרח להשיג עלי הגבעות בעודם בונים את קיניהם. זהו אותו הדוב שכשר האגע עיתו להיפרד מעם הגבעות, עין כי תם תפקדו התעקש לטען לוצומו, וביקש להוסיף ולשבט על הגבעה הנישאה תחת עץ הזוקן. על כן קמו עליו החות אל ביתו אשר בפסוף.

לאחר שגורש הדוב עלתה הדבורה הוזובה וקבעה את מושבנה תחת הזוקן על הגבעה הנישאה. בימה עלו ופרחו הגבעות, הפכו לתפארת המרחבים ושםן יצא למרחוק. זמוזם הדבוריים העמלות נשמע בגבעה הנישאה ימים רבים. עברו טוים, חלפו אביבים, ושוב שלח הארץ מהזרחה את היונה הזריזה וזו הודיעה בגבעות לאמרו: "היאספו אל העמק כי הגעה עת לטען בשנית מי ראוי לשבת תחת עץ הזוקן על הגבעה הבישאה". ושוב הייתה סערה ותוכונה וrush. החיים עמדו ושתחו טענתן, הציגו נוצותיהם לראווה נופפו בזוכן לתחפה, שלפו ציפורניים, חשפו שניינים, וסימיו בונופת צופים ובמתק שפתים... האספה נסתימה, נפל הפור והחיות אמרו את דברן.

הדבורה הוזובה ואחותיה עזבו את עץ הזוקן, ותחנן עלו על הגבעה הנישאה להקת הצפרדעים הירוקות שהגיעו מבין פרחי הנופר הצהובים אשר ביביצה. בראש הcket הצפרדעים עמד אוז קרפדי יפה תואר ונעים הליכות, שמזגו נוח וחוכו רחבי, ומקום מושבו בשולי הביצה בין שורשי עץ הילבנה. וכינויו בלהקה – החבר קרפדייל. ואילו הדבורה הוזובה פנתה למחרת עט שתר אל מרחבי המערב אל מגדיי הדבש הגבויים ועשתה לביתה דבש לרוב. את מקומה בכוורת תפסה דבורה קטינה, צעירה ונמרצת, אשר גונ כנפה כעין עלי הדפנזה הירוקים, ובהן ברק כחלחל כעין הים הרוגש, עזקה אדומה כאש והוא חד ושנון. על כן נישא שמה בפי חבריה – שברנית. וכן שוב חלפו להם על גבעות האיזמרגד חמישה טוים וחמשה אביבים

פרק ראשון – יום ככל הימים

ויהי היום, והוא יום קיץ ככל הימים.

המשש תלהה במרום הרקיע. גבעות עמדו בתום פריחתן.

על המדרונות נחו קינים, קנים של דירי הגבעות, סדרים בשורות, במוגלים ובקבוצים. קני הדעת ורחשו חיים.

גורים עולי ימים ואפרוחים רכים ישבו וקבעו את דעתם לראשונה מפני זקני הגבעות. מזרחה נשמעה הלהות פעמי הצועדים בשביל הפללים הגדול החוצה את מלכת המרחבים מן הצפון הרחוק דרך לב הממלכה ועד המדבר הגדול בואכה נגבה.

במרום השמיים לכיוון מבוא המשש שטו וחגו, כשהם ממריאים ונוחתים חליפות, עופות הענק במנחת הנשרים הגדול. קול משק כנפיים האDIRות רועם במרחב ונמוג אל בין ענני הקיץ הזרקיקים.

הינשוף הזוקן כמנגנו על ענף עץ החרוב, עניינו עצומות למחזה, קפא על עמודו, נים ולא נים.

פרפרים ריחפו בignite עלי כוורת אחرونיהם.

נמלים צעדו טורים-טורים ומשא הבר על גבן, אריגות טrho במאורתיהם, חופרות ומנקות לקראת הסתו והדבורים רחשו בכוכרות, בונות תאים ומיצירות דבש מתוק.